

Po večeři - přepis

M: Takže už sa tu nekouří?

L: Ale jo, může. Může se všechno.

M: OK

L: Počkej ... já trochu přisunu ten mikrofon... (ucechtnutí)

Dobrý.

Tak já skočím do kuchyně pro nějaký ten popelník.

M: Jop! A vem nějaký pivo!

L: ... jasně

Tak povídej, co jste si dali, kam jste šli. Všechno mě zajímá.

M: Hele asi né...

L: A proč ne? Mě by zajímalo, co jste si dali ...

M: Hele, to by tě vážně zajímalo zrovna tohle?

L: ... no, počkej ... (rána)

Dáme to ještě jednou prosím, jsem to nějak nezvlád z dvířkama od lednice

M: (smích)

L: OK

Stop!

.....

TITULEK: Po večeři. Dokumentární rekonstrukce.

.....

L: Já si tady položím ten text.

M: ... jo, jo ... a ty papíry tam možná můžou bejt slyšet, nebo ne?

L: Ty papíry spíš ne, ale ale

M: Dobře, budu se snažit.

L: A možná, já bych se možná vysral na tu slovenštinu. Tobě je příjemnější to říkat spíš v češtině, ne?

M: Hele asi spíš jo no ...

L: To je v pohodě, jako já vím, že to má být rekonstrukce a vlastně je to věrný, ale tady bych si řekl, že bude lepší, když si uděláme takovou svoji licenci.

M: Proč ne, asi to bude lepší no. Pro mě i ...

L: ... okej... tak jo, tak akce

.....

M: Takže už se tu nekouří?

L: Ale jo, může. Může se všechno. Já jen skočím pro popelník. Nebo tady je nějaký?

M: Nevidím ho tu.

L: No tak ale povídej, co jste si dali, kam jste šli.

M: Hele, já asi nechci o tom mluvit nějak.

L: A proč ne? Mě to zrovna zajímá?

M: Hele a to by tě vážně zajímalo zrovna tohle, jo?

L: No, mně to vlastně přijde docela .. počkej tady je ten popelník

Mi to vlastně přijde docela zajímavý. Nebo ta situace mi přijde taková nějaká... jak to říct ... krásná, krásná je blbý slovo. Možná ale jakoby vzácná. Mě by vlastně zajímalo, co si lidi při takové příležitosti řekají

M: Tak jako ... pěkný je to v tom, že to jako není typ člověka, který už to jako nechce řešit vůbec, ale že bych v tom viděl jinou krásu.... hlavně já jsem jako začal mít pocit, že se ke mě chce vrátit a to mi přišlo děsivý.

L: No a chce?

M: Hele nevím, jsem se na to vlastně ani neptal.

L: Jasně ... tady máš kdyžtak ten popelník. Máš cígo?

M: Vezmu si od tebe, děkuju

Dík

L: No ale tak mi to řekni od začátku. Kam jste šli, co jste dělali...?

M: Hele, někde tu mám kartičku. A jo, tady. Tady mám kartičku, kam jsme šli...

L: Ukaž.

Hmm, jako... to je asi dobrej podnik, no

M: Proč?

L: No tam strašně dobře vaří, ale mají to prý děsně drahý. Jsem jenom slyšel, protože jsem tam nikdy nebyl. Ale mně by se docela líbilo, kdyby mě tam někdo pozval.

M: Hele o tom dost pochybuju

L: No tak jasně, no...

No a tak, co teda? Co jste dělali? Jak jsme se vlastně rozloučili, tak jste šli kam? Nebo jako co?

M: Hele Lumíre, ty si ze mě děláš nějaký projekt nebo co?

L: Já si z tebe nedělám projekt. Mně to přijde škoda nezachovat, já nevím, třeba z toho nikdy nic nebude, nebo se to nepoužije. Jenom mi to přijde škoda, víš ...

M: Hele ale to jsou právě zrovna věci, který já si moc uchovávat nechci... když to zkrátím: přijel jsem do Prahy, dojebal jsem rande a potkal jsem člověka, kterýho už jsem nechtěl vůbec nikdy vidět. No, to je všechno. Já jsem ti to říkal včera, je prostě pro mě těžký teď nějak důvěřovat lidem no.

L: No jako tomu rozumím. Ale vždyť já jsem ti od začátku říkal, že nic nehledám. Ještě než jsi mi řekl o tom HIV.

M: Hmmm a proč máš teda seznamku?

L: Nevím no, abych potkával lidi... nebo nevím

M: No, ok

L: OK

Tak tady dáme stop

.....

M: Hele, Lumíre, a tos ... já jsem to asi nepochopil úplně. On jako šel na to rande a dojebal to jako jak? Nebo?

L: Nooo, on si jako myslel, že máme rande. Nebo ono to jako bylo rande .. aaaa

M: Jako vy dva

L: No, no

M: Aha

L: On totiž přijel do Prahy jakože na rande se mnou, ale pak z něj vypadlo, že se vlastně má potkat s člověkem, který ho nakazil. Vlastně jako poprvé od té doby, co se to stalo. On ho pozval, aby spolu šli na večeři.

On ke mě přijel a ... já jsem jako o tom věděl, že má HIV a... trošku jsem si myslel, že jsem asi lepší člověk, že mi tohleto nebude vadit, ale vlastně jsem přišel na to, že to je pro mě trošku dealbreaker a že vlastně nějak když jsme byli spolu a měli jsme to rande, tak jediné, co mi vlastně projíždělo hlavou bylo to, že to HIV má. Jakože i když znáš ze školy všechny ty věci jako jak se to může chytit a jak se to nemůže chytit a co se proto všechno má dělat, tak vlastně furt, furt nad tím, furt jsem nad tím přemýšlel. Jako jestli to náhodou nemůžu chytit ...

M: Jo...to asi dává smysl docela

L: ... tak jsem právě, právě jsem to trochu scratchoval to rande. Ale, ale nevím no, tady jsem trošku zalhal.

M: Dokonce.

L: Vlastně tohle bylo poprvé, co mi to někdo řekl takhle jako na přímo, což mi přijde vlastně jako cool. Nebo asi takhle by se to mělo dít no. Ale nebyl jsem tak dobrý člověk aby ...

M: No počkej, počkej, počkej a teďka jako s tím odstupem času, si myslíš, že by ses zachoval jinak?

L: Nooo, tohle byl vlastně první člověk s touhle diagnózou, co jsem poznal a od té doby jsem poznal víc lidí... zvláštní dotaz, jestli dneska už jsem jako lep- Já věřím, že jo! Že jsem!

Pojedem dál?

M: Jo, můžem.

L: Ok

M: Nevadí, když se tam občas zeptám, když mě něco napadne?

L: Právě že vůbec, to je žádoucí.

M: Já totiž ... mi to přijde docela zajímavý

L: Tak jo, tak pojedem

.....

L: No a ty mi to jako nechceš říct, nebo jak?

M: Ale co chceš slyšet?

L : ... no ...tak jako já nevím, rozloučili jsme se v Jindřišské ...a pak jste dělali ... ?

M: ... no tak som šel na nádraží. _ mi napsal, že má trochu zpoždění Tak jsem tam chodil dokola, kouřil jednu za druhou a přemýšlel jsem , o čem se tak jako budeme bavit.

A na nic jsem nepřišel

Nebo jako nevím, co může být takový ice breaker, potom co ti někdo dá doživotně tohle tohle dítě, který budeš sebou do smrti nosit.

Pak teda jako přišel ... tak jsme jeli takové ty nervozní srandy okolo. Jak je, co škola, co nový bla bla bla.... a celý to bylo takové divné, až do momentu, co jsme se najedli. Pak už to bylo ok.

L: No a co jste měli?

M: Hele všecho. Všecko! Oni nám tam nosili různé kousky pizzy, různé těstoviny ... ještě jsme k tomu měli i pivo, že jo... nakonec i nějakou sladkou pizzu s nutelou a ovocem. A to ještě chtěl, abych šli spolu ještě někam na koláč a na kafe a já mu řekl, že to už jako nezvládnou. Nebo to dítě rovnou porodím (smích)

... nevim ... potom jsme se procházeli a bavili.

L: On to vykopl?

M: hm?

L: Jestli to vykopl, to ... téma?

M: ... no jasně. Trošku už když jsme šli do té restaurace. Tam byli lidi, tak jsme tak jako trapně chodili kolem dokola.. Ale pak jsme řešili všechnojak to berou doma, jak to berou kámoši, kdo jsme to komu řek.... a vlastně vztahy, jak to kdo řešíme ... kolik z nich se stihlo od té doby pojebat

L: Jak jako pojebat?

M: No já keď som sa to dozveděl, tak som bol zadaný.

L: u-hm

L: A kvůli tomu to krachlo. Respektive ne kvůli tomu, ale kvůli těm povahám...když asi spojíš nemoc a blbou povahu, tak to asi k sobě nejde... asi určitě ne

L: Jak to vlastně bylo? On ti to napsal nebo ...?

M: No když jsme se rozešli s tím mým bývalým, to bylo na moje narožky před měsícem,

No a Pípanec mi potom začal psát, že se mu začalo ozývat svědomí a že by se chtěl aspoň potkat a pobavit se. Že by za mnou přijel, ale že to jako nedává kvůli práci, ale když že přijedu za ním, tak mi zaplatí večeři (smích)

... no a kvůli jídlu samozřejmě ... (gesto rukama, smích)

... možná je to jako tím, že chtěl vědět, jestli se jsem naštvaný, nebo jestli ho totálně nenávidím ... což mi jako nikdy nešlo, nenávidět.

L: No a jak ti to vlastně napsal?

M: Hele to už si přesně nepamatuju, protože to byla hrozně dlouhá zpráva.

... trochu i tak jako poeticky pojatá...víš, typu že, nemá pro mě řešení ani lék, ale mohli bychom si spolu nějak ulehčit ten boj.

L: Jak jako ulehčíte boj?

M: No jako že si povíme i nějaké ty tipy. Jak na to, Jak s léčbou ...

L: No já myslím tu úplně první zprávu ... nebo jakože ti řekl, že se máš jít testovat?

M: ... to mi vlastně přišla jen ... hele my jsme byli fakt jen tak jemně v kontaktu.

Fakt chceš vědět všechno? Lumíre, ale tohle je fakt jen mezi náma... ok?

L: Dobrý, dobrý.

Stop!

.....

M: Fuj! Já úplně, víš, teďka jak se o tom bavíme. To je hrozný.

L: Hmm

M: Ok. Ty jo, to je dlouhý.

L: Je to dlouhý no ... hmm, ale dobrý. Líbí se mi to. Ehh, jenom jak děláš takový ten "vocal frying". Takový to "eeeeeh"

M: Jo promiň ... já mám ještě před dvěma dněma úplně vyřvaný hlas.

L: Úplně, úplně, úplně v pohodě. Jenom když se to pak přežene, tak to pak působí trošku

M: Hraně.

L: No! Takže jenom si na to dej akorát bacha

M: Budu se snažit.

L: Jedem dál?

Tady si máš hrát se zapalovačem. Tak jenom, takhle

Ale, dobrý tak můžeme.

Tak...akce!

.....

M: no on mi dal s tím vším ještě jeden dárek. Ten co se dá léčit ... já jsme si to myslel, že to bude celý ...

L: Počkej a co tím myslíš?

M: Kapavku. To co jsem si myslel, že je zánět močáku z toho, jak jsem spal čtyři dny ve stanu na festáku a v noci chodil v tričku....

... a to je taky vtipný, oni si všichni si mysleli, že budu jak ty všechny případy. Že nevím, kde se to stalo, s kým. Ale ty vole já jsem věděl, přesný datum, přesný čas a přesně kdo.

Ty vole ...

M: No a já jsem si celé léto, místo toho, abych někde cestoval. Tak jsem byl sám a byl jsem zavřený v nemocnici a píchali mi injekce do zadku.

O tom vědělo jen pár kamarádů. Oni stejně neměli moc čas za mnou přijít, tak jsem celé léto chodil z nemocnice do nemocnice. Ono to jako zní, že se strašně lituju ale jako na druhou stranu jsem dostal fakt luxusní pokoj. Měl jsem telku a byl jsem tam úplně sám a byla čistě nová.

No a potom jsem už chodil jen na kontroly.

No a když jsem měl mít před poslední kontrolou, tím se vlastně kontroluje HIV, protože tam je vlastně 3 měsíční lhůta, kdy se to projeví v krvi nebo v těle ...

... tak ... tak jsem skočil do knihovny na net, protože jsem si musel půjčit nějakou knihu. A tak jsem zabrouzдал na facebook, kde teda byla zpráva od Petr, že byl teda na testech a že mu to našli.

V tu chvíli jsem začal strašně vyšilovat. Zapojil jsem do toho těch pár lidí, kteří věděli o té nemocnici. Zároveň s tím i teda bývalého, už bývalého. Což možná byla chyba, protože jsme spolu byli jen chvíli ... a nic jsme spolu neto...

No a vzhledem k tomu, že jsme jako nedělali žádný divočiny a že to bylo jako ... chvílkové, tak za to může ta kapavka. Tím, že mi dal tu jednu věc, se ta druhá dostala do těla o to snadněji.

L: No a jak to probíhá? To chození po doktorech...

M: No to bylo strašně divoké, protože jsem se chtěl prostě nechat léčit v Ostravě, když už jsem tam byl celé léto. Potom doktorka přišla na to, že mám pojištění na Slovensku, tak dala všetku tu krev stranou. Hele já jsem myslel, že se zblázním.

Tak jsem to potom řešil tak, že jsem se snažil si vybavit to pojištění..., to byly strašný běhačky a trvalo to měsíc a půl. Jsem z toho byl už úplně zoufalý, protože jsem si všechno zjišťoval o té léčbě a věděl jsem, že je to potřeba a já furt jen čekal, kdy už mi ty léky daj... abych byl jako pod dohledem. A to se prostě nedalo, mě jako nikdo nechtěl ošetřit.

Tak jsem to řešil v Bratislavě, i když ji vůbec neznám... jenom jsem sbalil věci a hledal no ... a nakonec zase fajn ale bylo toho strašně moc

L: U-hm, zní to tak.

M: Mezitím jsem chodil do Prahy do Domů světla. To všechno vlastně řešil ten bývalý. A tehdy jsem si vlastně uvědomil, že je to prostě extrémista a jde od jednoho extrému k druhému. A první extrém byl, že chtěl pro mě udělat všechno nemožné a všecko řešil za mě. A přišlo mi to strašně fajn, ale pořád jsem přemýšlel, proč to dělá, vždyť mě zná chvíli. No a druhý extrém byl, že na mě furt přenášel ten svůj strach. Že byl vyloženě jako našťvaný, když jsem si z toho snažil udělat legraci. A mě obviňoval, že to neberu dost vážně....

No a pak jako ... před Vánoce jsme se rozešli

L: A ty si teda pamatuješ přesné datum jo?

M: Jo no.... to si zapamatuješ...

prosím tě dej mi vteřinku, já se musím napít.

L: OK, tak stop.

.....
M: Hele, Lumčo, a když sto s ním řešil, teda. Ta léčba probíhá přesně jak? On to jako, jako popisuje te poměrně detailně, ale nedokážu si to představit z toho.

L: Já si myslím, že v tenhle moment, kdy jsme pořizovali tenhle rozhovor, tak on na té léčbě ještě nebyl. Že on ji právě děsně chtěl. A ono to právě probíhá tak, že prostě je nějaká variace léků. Já si teď vymyslím, že jich je třeba dvacet a ty bereš jako jeden z nich, jeden z těch léků, jaký ti určí ten lékař. A musíš to brát každý den, v každou hodinu, v přesný čas. Protože když ty třeba vynecháš nebo si to vezmeš až za hodinu, to znamená, že nejseš pod tou dávkou antivirotik. To znamená, že ten vir jako může vystoupit a to znamená že ten lék po chvíli může přestat fungovat. A jelikož je jich vlastně jenom dvacet, tak je pro tebe strašně důležitý, aby sis hlídal ten čas.

Nebo takhle já to chápu, že seš pak jeho zajatcem.

M: Ty jo

L: Ale vlastně díky té léčbě se ta nemoc změnila ze smrtelné na vlastně chronickou. To znamená, že i nějakým běžným stykem, kam se teda počítá i sex podle mě, to už jako nemůžeš nikomu předat. Aleeee ...

M: Jakože nejseš infekční teda.

L: Nejseš infekční, ale asi by bylo dobrý se furt jako chránit. ... Vlastně to ti lidi, to říkal i ten kluk, o kterém se tady bavíme celou dobu. Tak říkal, že ho vlastně nejvíc stresujou ti lidi kolem. Že ho vlastně ani tolik nestresuje ta nemoc, ale že ho serou, prostě lidi kolem. Že jo, že vlastně nejvíce na té nemoci je hrozný to stigma, které tím dostáváš.

M: U-hm, no jasně.

L: Existuje taková knížka, já mám rád, Susan Sontag, to je taková americká filosofka a teoretička umění a tak. A ona napsala takovou esej, která se jmenovala Nemoc jako metafora. A ona to napsala v době, kdy se jako nevědělo, co ta nemoc je. Kdy na to v 80. letech umírali lidi a nevědělo se, kdo to může chytit, jak to může chytit a co ta nemoc znamená. Ale ona už tehdy vlastně psala, že je důležitý, aby se nemoci chápaly jako přírodní jev, který sis jako nezasloužil žádným svým jako konáním, že to prostě přijde a že je důležitý, aby se ty nemoci léčily, aby se objevovaly léky. Aby se dělaly výzkumy na to, aby se z toho prostě sejmuly ty metafory, aby se to netýkalo jen kurev, buzen a feťáků, ale ... jako víš co myslím?

M: U-hm, no chápu.

Ty vole já ani nevím, co na to mám říct. Ale je to zajímavý no.

L: Tak jo, tak pojedem

.....
L: No a co vaší?

M: Tak táta to ví. Máma je celkem labilnější takže před ní to úspěšně tajíme ... a táta ... ten se to dozvěděl od mojí zubařky, což je taky super historka (

Jsem musel jít na kontrolu a ono to musíš vždycky před nějakým zákrokem a tak hlásit ... no a zubařka je moc dobrá kamarádka od otce a tak jsem ji prostě prosil, ať si to nechá pro sebe a že samozřejmě spoléhám na lékařské tajemství a že tyto věci nemůže víš co ... poskytnout někomu dál.

Ona se mě několikrát ptala, jestli mu to nemá říct, že by mi tím mohla ulehčit to přiznání a všechno, tak jsem jí říkal, že mu to chci říct sám a potřebuju chvíli čas, ať to zpracuju nejdřív jako já. A nakonec z ní vypadlo, že mu to už řekla ...

L: Počkej ... neee

M: Jo, že mu to řekla. Že ví, že tím riskuje celou ... celý ten job, celou kariéru a že z ní můžu vysoudit všechno, co má, protože to je ta nejdůležitější věc, kterou se musí lékař řídit ale ...

Tak mi to řekla přímo v ordinaci, když jsem ležel na křesle. Do toho mě přišel táta čekat, že mě odveze domů

Tak... tak jsme si dali takový smalltalk v autě, otec se dozvěděl nárazově, že jsem gay a že mám toto.... ale vzal to fakt dobře, až jsem nečekal ani.

L: No a co říkal? Jak to bral?

M: No zeptal se na to, co to pro mě vlastně znamená. Tak jsem mu vysvětlil, jak to s tou léčbou je. Nešel jsem ale samozřejmě do detailů, abych ho jako nevydělil. Tak se mě zeptal, jestli někoho mám, jestli na to jako nebudu sám.

No zeptal se na to, co to pro mě znamená jakože v životě ... tak jsem mu vysvětlil, jak je to s léčbou a podobně... nešel jsem teda do detailů, abych ho nedělil ... tak se mě zeptal, jestli někoho mám, nebo jestli na to jako nebudu sám.

No ... to byly takové ty rychlé klasické otázky, co tě napadnou, když slyšíš HIV.

No a potom to nějak prodýchal táta a teď je fajn. Občas se mě zeptá, když jsme sami, jestli se mám dobře a jak to jde a jestli jsem to vyřešil, tak jak jsem plánoval... tak mu vždycky řeknu, že jo ,že jsem byl u doktora v Bratislavě a podobně.

No a před matkou se tvářím, že chodím do Bratislavy do knihovny

L: Hmm... já si dám ještě cigáro.

M: No, jestli bych ti ještě ukrad.

L: No jasně.

A co ten Pípanec, psal ti ještě něco?

M: Jo, ale nic jako šokujícího. Já si fakt myslím, že on čekal, že budu na něj třeba křičet nebo že budu nějaký strašně odměřený, ale to mě znáš, to vlastně není můj styl.

L: A p roč myslíš, že čekal, že budeš křičet?

M: Tak ono to tak vyznělo. Víš, pořád tam byly předtím ty omlouvací strašně dlouhý texty...

... já se asi víc hněvám na sebe než na něj...

L: Jakto?

M: Tak já jsem u toho byl u toho taky. Oba jsme tam byli spolu, měl jsem si to hlídat... no

L: ... nevím ,uvažuju, víš jako, jak já bych se. Jestli bych byl naštvaný na sebe nebo na něj, nebo vlastně na koho.

M: Tak na něj by to bylo takové zástupné. Jakože netvrdím, že by byl nějaký nevinný... ale stejným dílem jako já... Však si představ jeho, jak to má dvousečný. Jestli je naštvaný na sebe minimálně jako já, plus za to, že do toho někoho zatáh ... nevím

... On podle mě teďka bude žít s tím pocitem viny , ale s tím mu já fakt nepomůžu. Nebo teď čeká, že budu rozbíjet talíře o zem, aby se mu ulevilo a aby cítil, že z toho šílím ...

nebo aby se on mohl nevím, chvíli cítit ukřivděně... ale na to nemá ani právo teďka.

L: No a myslíš, že seš jediný?

M: ... no ...

L: ... bavili jste se o tom?

M: Bavili jsme se o tom ... a on vlastně tam nikoho neměl, před tím svým ... já nevím, ziskem. A on vlastně kontaktoval ty kluky, se kterými byl přede mnou no a právě ten, se kterým očividně taky něco dělal, tak to měl.

... a on to vlastně jemu jako dal a pak to zjistil, ale jak se hrozně styděl a nenapsal mu nic, tak to došlo ke mě...

L: ... uhm

M: Blbý, co?

Ale to mě na tom vlastně ve výsledku štve nejvíc, že nikdo z nich to nedělal schválně že jo.

Tak prostě můžeš ve výsledku nenávidět akorát sebe...

Co, chtěl si nějakž drama, co?

L: Ne, tohle je zajímavý. Je to zajímavý.

M: Hele už je 19:11

L: A v kolik ti to jede?

M: jsem zapomněl ... počkej

v 19:30

Stíháme to?

L: počkej, jestli je 19:11, tak musíme okamžitě vypálit ...

M: A ten počítač?

L: V poho, on se pak vypne. Ber si věci.

M: Ok, беру

.....

L: Ahoj, Michale. V pondělí pojedou do Ostravy a můžu tam zůstat celý týden. Vzal jsem si volno v práci a od školy, tak bychom mohli navázat na to nahrávání, jak jsme se o tom bavili. Rád bych to dotáhnul, podle mě je ten materiál silný.

Jde hlavně o to, že mě už začíná tlačit čas. Rád bych dokončil to nahrávání, abychom podle něj mohl vytvořit scénář pro film. Kameraman a zvukař už po mě chtějí termíny, tak je zatím nějak uklidňuju.

Vím, vím, že to nejsou starosti na tvou hlavu. Jen jsem ti chtěl vyložit situaci a proč na to v poslední době tak trochu tlačím.

M: Ty si ze mě snad děláš prdel, ne? Mám pocit, že tvoje narážky s časem a s mým násilným odchyčením si mě v Ostravě se úplně míjejí s tím, co jsi říkal na začátku. Seš dokumentaristická hyena, fakt. Paseš se jen na neštěstí druhých a na tom si stavíš slávu.

Čím víc tlačíš, tím míň se mi do toho chce. Nazdar.

L: To já trochu v poslední době cítím a chtěl bych nějak rozptýlit tvoje obavy. Víš, že přece nesleduju žádný tvůj tragický osud, o tom jsme se bavili xkrát, že jdeme po úplně jiném tématu.

Já to jen chci dokončit, protože mi to přijde důležité, aby takový film vznikl. O odpuštění a všemu, co jsme nabírali do teď.

Co se změnilo od posledně? Stalo se něco?

M: Na začátku jsem s tím souhlasil, protože mi to přišlo jako dobrý nápad. Ale od té doby se staly nějaké věci, se kterými sice nemáš nic společné, ale prostě už chci tuhle kapitolu jednou uzavřít.

L: A co se stalo?

M: Prostě jsem to asi poslal dál nebo nevim.

Já: Počkej, jak to myslíš?

M: Nevím jak, my jsme spolu nic neměli, ale teď mi napsal ten bývalý, že dostal horečku a nevím, není to jisté, čeká na testy, ale... prostě já už tuhle kapitolu chci uzavřít. Nebaví mě se v tom babrat. Promiň, ale nechce se mi do toho. Máš ale štěstí, že pozitivních je celá Praha, tak si někoho najdi.

L: ... No ale co mám teď dělat s tím materiálem?

M: Nevím, hele ty si tu režisér. Ale mě z toho vynech.

KONEC